

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:		Manuscrisele nu se înapoiază și se	Prețul inserțiilor:
Pe un an	160 Lei	adrează redacțiunii „ Foaia Diecezană ”;	Pentru publicațiuni oficiale, concurse,
Pe jumătate de an	80 „	iar banii pentru abonamente și inserațiuni	ediție etc. publicate de 3 ori, dacă conțin
Pe un pătrar de an	40 „	se trimit administrațiunii „ TIPOGRAFIA și	până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200
Un număr	3 Lei.	LIBRĂRIA DIECEZANĂ ” în Caransebeș.	de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.
Pentru străinătate pe un an	260 Lei.		

Notă oficială.

Nr. 764 Șc. ex 1931.

Ministerul de Interne, prin prefecturile județene a trimis instrucții către primăriile comunale în vederea stârpirii omizilor din pomii roditori și a distrugerii măcăcișilor ce servesc de focare acestor insecte și paraziților vegetali.

Cerându-ni-se concursul, punem în vedere Prea Onoraților Dni Protopresbiteri și Onoratei Preoțimi parohiale să dea tot sprijinul său moral administrației în executarea acestor dispozițiuni, luminând pe credincioși prin cetirea și tălmăcirea instrucțiunilor și îndemnându-i la observarea lor.

Caransebeș în 24 Februarie 1931.

Episcopul diecezan:

Dr. Iosif Tr. Badescu

Răspunsul meu

la comunicatul comitetului Asociației generale a clerului ort.

„Graiul Vremii”, Nr. 2 din a. c., organ al Asociației generale a Clerului ortodox din România, publică un comunicat al comitetului central al Asoc. generale, emanat din ședința sa dela 8 Ianuarie a. c. la care n'am fost convocat, deși aș fi membru al aceluși comitet. În loc de aceasta, sunt vizat în acel comunicat, atât personal cât și cu calitatea de președinte al Asociației „A. Șaguna” a Clerului din Ardeal. Trebuind, astfel, să răspund, iată răspunsul meu, la chestiunile principale.

1. În general, dacă momentan există un conflict între cele două organizații preoțești,

el s'a ivit pe tema că, în vreme ce o delegație din Asociația A. Șaguna, condusă de mine, prezenta la București Memoriul acestei Asociații redactat în termeni, prin cari nu se aducea nici o jignire vr'unui interes bisericesc și preoțesc de peste Munți, ci se mulțumea să solicite Tronului și Guvernului țării, o soluționare a chestiei bugetului de stat pe 1931 în sensul Legii Cultelor, deci în mod drept și just pentru țară și prin o egalitară împovărare pentru toate Cultele, — în aceeași vreme o delegație a Asociației generale cerea, ministeriului, suprimarea, în mare măsură, a posturilor administrative și misionare din centrele eparhiale și a celor mai multe protopopiate ardeleni, ceea ce egala cu desorganizarea vieții noastre bisericești din Ardeal. Ivindu-se conflictul, dar nu din a noastră vină, — Asociația Clerului „A. Șaguna” a răspuns printr'un comunicat al biroului său, că se disolidarizează, — comunicat pentru care îmi iau răspunderea, ca fiind acel birou singurul expedient, prin care puteam acționa, atunci momentan, în fața urgenței, cu care trebuia să ne disolidarizăm în fața unei grave tentative, din partea Asociației generale.

2. La rândul său, Asociația generală, prin comitetul său general — la care, spuneam, nu m'a chemat, nici ca membru și nici ca acuzat — reproșează că nu stă de vorbă cu „biroul central al Asociațiunii A. Șaguna”, care dăduse comunicatul de disolidarizare, ci numai dacă acel birou, „anonim” ar fi purtat semnătura mea ca președinte, „singura valabilă”.

Dar bine! Comunicatul dela București, care scoate la iveală acest defect, are el însuși semnătura președintelui general? Nu! Și atunci să-l contest și eu? Nu mă pretez la această logică și la asemenea procedură! Dau însă o asigurare pentru frații din comitetul dela București, că nu numai comitetul dela Sibiu, ci

și însăși Asociația noastră „A. Șaguna“ se va ocupa de această chestiune, pentru că n'avea căderea s'o rezolve singur „biroul“ Asociației, nici chiar cu semnătura mea. Comitetului și Congresului acesteia numai, li recunosc dreptul să aprecieze, dacă am reprezentat-o bine sau rău.

3. Răfuiala cu „biroul“ „anonim“ e o chemare a mea, cu încunjur, la un fel de răspundere din partea comitetului central dela București. De ce nu puneți chestia fără încunjurul acestor discuții de lana caprina? De ce nu m'ați poțtit la ședința comitetului, ca membru sau ca acuzat? Nu am mai stat noi de vorbă, în contradictoriu, și altă dată, între patru și zece sau mai mulți ochi? De ce se face acest scandalos spectacol preoțesc, în publicitate, după gustul publicului înștrăinat, care se bucură, mai mult decât de orice altceva, de hârjonelile dintre preoți?!

Eu primesc, deși nu bucuros, și acest mod de lamurire în public.

Comitetul Asociației generale, iată cum pune chestiunea, cât mă privește pe mine personal: că sunt membru în comitetul general (spusei, însă, că neînviat la ședința din 8 Ianuarie, din care mi-se face apostrofarea); că am făcut parte din biroul congresului dela București, unde am fost „așa de unificat“ și „activ lângă noi, că a propus însuși moțiuni, ce s'au primit“. Concluzia? Prin comunicatul „biroului“ (anonim!) dela Sibiu am devenit neunificat și vinovat, se vede, deci cel puțin inconsecvență.

4. Să analizăm situația. Pun mai întâi o chestiune de ordin constituțional-statutar.

Eu îmi fac cinste din împrejurarea de a fi colaborat personal și la congresele premergătoare Statutului general, existent și recunoscut juridicește, de Tribunal, d'abia în 7 Noembrie 1929, deși era la mijloc o pricină, și încă destul de însemnată.

Care era pricina? Era aceea, că organele de conducere centrală a Asociației generale întrelăsaseră de a pune, în chip oficial Asociația A. Șaguna, în cunoștință de cauză cu privire la evoluarea pregătirilor Statutului general, deși Asociația A. Șaguna, există dela 1919 și era interesată a ști și a se pronunța în privința felului și condițiilor încadrării sale în organismul general, înregistrat la Tribunal la 1929. Când mi-se punea, mie personal și în mod incidental, această chestiune, am repetat să o declar, că nu am o autorizație cu depline puteri, în aceasta privință, din partea Asociației ce o prezidez.

Privind însă mai deaproape chestiunea,

țin să relev, că actualul Statut general nici nu are în vedere organizațiile preoțești existente în țară, ca tot atâția factori componenți ai Asociației generale, și ca tot atâția pilastri, pe cari să se ridice organizația centrală a Asociației Clerului. Nu! Ci statutul are în vedere numai recrutarea de „membri“, ca persoane singuraticice, adecă „toți preoții și diaconii ortodocși, care fac parte din secțiile sau despărțămintele Asociației“ generale.

Evident, e o prea mare deosebire între a recruta, în acest chip, „membri“ din Asociația A. Șaguna de exemplu, și între a participa această organizație la lucrările centrale din comitetul și din congresul general, prin delegați, cum obișnuesc ori cari organizații a se asocia și colabora ca organisme componente, cu alte organizații mai largi.

De Statutul acesta, — care recrutează numai membri singuratici și care nu are nici o prevedere pentru posibilitatea de a participa Asoc. A. Șaguna la lucrările centrale prin delegați în număr proporțional, și care Statut face loc de ședere și de muncă în sfaturile centrale, numai subsemnatului președinte al Asoc. A. Șaguna, — zic: de acest Statut n'am prins cunoștință, de cât în însăși ziua Congresului dela 21 Oct. 1930, când se distribuia.

Nu eram, deci, în situația de a cunoaște cu precizie rostul nostru „statutar“ în cadrele generale ale Asociației pe Țară a Clerului, după cum nu-mi puteam lua nici răspunderea consecințelor dacă, atunci în congres, aș fi pus această lature constituțională a organizației. S'ar fi zis, că eu provoc sciziunea între preoți. Și așa, a urmat s'o provoace alții...

Asoc. A. Șaguna, independent de părerile mele, va avea posibilitatea să-și spună cuvântul și în privința felului de încadrarea sa în Statutul general și în lucrările centrale. Un lucru e sigur după premisele date: eu, personal, fără o anumită delegație precisă dela Asociația ce o prezidez, nu voi mai putea participa la lucrările dela București.

Totuși exprim nădejdea că, printr'un Regulament s'ar putea norma încadrarea noastră și fixarea felului și măsurii, în care să fim reprezentați, atât în comitetul general cât și în congresul general. Căci, un singur om, care ar fi președintele de acum și din viitor al Asoc. A. Șaguna, nu-și poate asuma răspunderea colaborării, el sigur, într'un grup colectiv, așa de mare cum sunt congresele generale preoțești, cari întrunesc sute și sute de preoți cu deosebite opinii și cu deosebite obișnuințe, din întreg cuprinsul țării și din

vechiul Regat mai ales. — Am și o dureroasă experiență, foarte caracteristică, pe care numai silit o desgrop din sufletul meu, pentru a o pune în fața celor ce se cuvine: La congresul din 1929, reprezentam oficios Asoc. A. Șaguna eu și cu Dl prof. N. Colan, secretarul general al Asociației noastre. Și când D-Sa a ridicat cuvânt în congres, la chestiunea învățământului teologic — el însuși fiind rectorul unei Academii teologice — i-s'a strigat din congres să tacă, deoarece nu e preoțit.

Intreb eu: de ce nu am putea să „tăcem” toți ardelenii până la regularea deplină a laturei constituționale a încadrării noastre, în Asociația generală?

Intre asemenea împrejurări, eu simțiam că nu fac parte în chip deplin-organic din Asociația generală, ci numai ca organ de legătură, până la perfectuarea din viitor a organismului general al Asociației.

5. De ce așa dar, am colaborat, cât și cum am putut în stratul de sus al Asoc. generale, mai înainte de a fi încadrați perfect în aceasta?

Pentru că așa mi-am interpretat, eu personal, rostul meu și pentru că acest rost a fost primit, pe tăcute, cu aprobare, din partea Asociației ce prezidez.

Rostul meu a fost, din acest punct de vedere, să dau lămuriri la București, fraților de acolo, în chestii din Ardeal pe cari nu le cunoșteau; iar dincoaci să pregătesc apropierea, prin o activitate ce o putem desvolta, mai mult, pe risc personal, în straturile de sus ale organizației centrale: comitet și congres dela București.

Cine poate crede, că situația mea ar fi fost de invidiat? sau că aș fi lucrat în spirit de duplicitate sau de nesinceritate, ce se pare a mi-se atribui acum?

Că am colaborat cu congresul general și am făcut propuneri, cari au fost primite? Nu aveam oare dreptul și datoria, dacă promisem — din considerații bine înțelese și motivate — onoarea de vicepreședinte al Congresului? Sau să fi refuzat vicepreședinția și de a colabora? Nu-mi puteam asuma nici răspunderea unui refuz de acest fel!

Iar dacă am făcut propuneri, cine va putea s'o tăgăduiască aceea ce o afirm, că am luat asupra-mi să propun moțiunii, în chestii ce se cunosc mai bine de ardeleni, sau în chestii odioase — ca cea a moțiunii îndreptate către P. Sf. Episcopi — pentru care nu se găsisse altul care să propună o moțiune; iar eu am făcut-o, cu condiția, ca propunerea mea să nu se discute în congres, pentru a exclude posi-

bilitatea unor eventuale discuții publice ireverențioase la adresa Chiriariilor.

Cred, că nici din acest punct de vedere, n'am de ce mă jena de felul colaborării mele la București, dupăcum nici alții n'au dreptul, și nici temeuri suficiente, de a mă prezenta ca înconsecvent.

6. Trec acum la chestia substratului principal al diferendului ivit între Asociația generală și între Asociația A. Șaguna.

Când delegația Asociației generale a solicitat Ministerului desființarea parțială a vieții administrative și chiar inisionare din Ardeal pentru trecătoare motive de ordin financiar ale Statului, — delegația și-a zis: să jertfim din organizația eparhială și protopopească, pentru ca să salvăm „viața parohială, care păstrează arterele vie ale comunității creștine.”

Rețin dela început împrejurarea, că Ministerul însuși, când i-s'au deschis ochii să vadă ce înseamnă această „salvare” pentru Biserica ortodoxă din Ardeal, a promis Episcopilor noștri să revină asupra marelui nedreptăți și asupra primejdiei, de a lăsa descoperită Biserica ardeleană, copleșită de culte minoritare, stăpâne pe mari bogății și înfruptate din plin, din bugetul statului.

Dar abstrăgând dela aceasta, iată, cum se prezintă „viața parohială” cu „arterele vie ale comunității creștine”, în raport cu expedientul de „salvare”, după care era să se încuviințeze „leafă” dela stat pentru atâția preoți — și din Ardeal — câți corăspund la cifra creștinilor ortodocși, raportată la coeficientul de 1600 suflete.

Grăesc pe baza unor statistici, ce am întocmit, dar nu le-am publicat încă, cu privire la Ardealul bisericesc dela sfârșitul stăpâniei ungurești și dela începutul imperiului românesc.

Ardealul, cu maximul de 2 milioane ortodocși, are — mai bine zis: avea — 1858 comunități bisericești, cu cel puțin tot atâția preoți parohi și administratori. După coeficientul de 1600 suflete de preot plătit de stat, s'ar fi asigurat leafă numai la 1250 preoți. Dar pe ceilalți 608 preoți ardeleni cine i-ar fi plătit? Comitetul Asociației generale a Clerului? Sau să fi rămas ei pe din afară?

Altă socoteală: Dintre 1858 de comunități ortodoxe ardeleni numai 208 sunt mai împorate de 1600 suflete; iar restul de 1650 comunități au mai puțin de 1600 suflete. Ce „salvare” ar fi însemnat pentru acestea soluția propusă, cu ochii închiși în fața realităților, de către frații dela București necunoscători ai stărilor din Ardeal?

Încă o socoteală statistică: Pe urma împrejurării, că avem atâtea sate mărunte, pela munte, sau comunități decimate de uniți cu ajutorul guvernelor ungurești, și că asemenea localități nu pot fi lăsate — chiar din motive de stat — fără de îngrijire duhovnicească prin preoții lor proprii —, iată ce fel de stări mai sunt în Ardeal. De ex. privind comunele cu 300 și mai puține suflete, ortodocșii din Ardeal au 130 comune cu mai puțin de 300 suflete, pe când uniții au 272 comune cu mai puțin de 300 suflete.

Iar analizând situația după coeficientul de 200 și mai puține suflete, găsim, că ortodocșii au d'abia 47 comune de acest fel, cea mai mare parte resturi de otodocși prin comune acaparate de uniți; pe când uniții au 127 comune bisericești cu mai puțin de 200 suflete, cazuri în mare parte de intrusiuni în comune ortodoxe. Cele mai multe din aceste cazuri, nu sunt nuclee de organizație unită înspre nordul Ardealului, unde domină aproape exclusiv Catholicismul și unde Unitismul să-și fi pus la încercare puterile în slujba cauzei naționale-românești, — pentru că acolo nu exista o primedie „ortodoxă“ —, ci Unitismul s'a furișat mai ales în regiunea sudică a Ardealului, unde opera națională în popor o făcea Biserica ortodoxă, sprijinită pe legăturile sale firești cu Țara-Românească, și unde Catholicismul Blajului papistăsit însemnă, în masele populare, numai o desbinare confesională și o slugire a proselitismului catolic, pe care acum îl servește, la rândul său, și Statul român, subvenționând aceste parohii unite, de diferențiere suflătească și de vrajbă politică-națională! Ce economii nu s'ar fi produs, în favorul bugetului statului, dacă — pentru uniți și pentru ortodocși de o potrivă — s'ar fi suprimat subvenția de Stat pentru asemenea organisme microscopice?!

Și atunci, când acest lux de organizație unită, de concurență confesională și de vrajbă națională — pe care nu o cunosc preoții bucureșteni — este plătit de statul român, se mai cer măsuri restrictive, de cătră preoți de aceeași credință ortodoxă, împotriva intereselor Cultului lor propriu? Mare și neiertat păcat!

Eu, când am condus delegația congresului preoțesc ardelean la București, i-am înfățișat d-lui Ministru Costăchescu — în prezența celeilalte „delegații“, care se nimerise de față cu noi în biroul D-lui Ministru — și această problemă, a risipei banului public pentru cultele minoritare. Și îi răspundeam dlui Ministru — la replica sa, — că, dacă D-sa nu are dreptul să „se amestece“ în treburile de organizație

ale Cultelor, are totuși, un indubitabil drept și chiar datorita, de a împedeca risipa banului public pe organizațiile de lux, mai ales în vremi așa de grele pentru finanțele țării și pentru contribuabili.

Căci, în definitiv, ce altceva înseamnă triumful lor de a vedea masacrată existența materială a Bisericii ortodoxe ardeleni, în privința centrelor ierarhice administrative și misionare și în privința reducerii protopopiatelor la 4—5 de fiecare eparhie din Ardeal?!

Noul buget, dorit de frații noștri dela București, iată cum se înfățișează pentru Ardeal:

R.-catolicii au, la episcopiile lor din A.-Iulia și Timișoara, câte 8 — în total 16 — canonici celibatari, cu câte 15.500 Lei leafă lunară.

Greco-catolicii au: la Blaj 10, la Gherla, Lugoj și Oradea câte 6, iar la Baia-mare 3 canonici, în total 31 canonici, aproape toți, dacă nu chiar toți — cred — celibatari, fiecare cu câte 17.140 Lei leafă lunară. Față de aceștia,

biata „Dominantă“ din ramura ardeleană are: la Sibiu 3, la Arad 3, la Oradea 3, la Caransebeș 3 consilieri (egali cu titlu, nu și la leafă, cu canonicii), cu câte 10.470 Lei lunar, iar la Cluj 3 consilieri cu câte 10.510 Lei leafă lunară; în total 15 consilieri, deci mai puțini ca cele două episcopii r.-catolice, și cu mai mici lefuri pentru că nu sunt celibatari, ci oameni cu grele îndatoriri familiare, și cu câte-o singură leafă, deoarece nu au și funcții lăaturalnice... decât onorifice!

Să mai continuăm?

Nu mă lasă scârba și durerea și rușinea de ce am ajuns și prin cine am ajuns la atâta!

Atâta doar de-aș mai șopti fraților din delegația Asociațiunei generale a Clerului ortodox din România, că de ex. subsemnatul acum în al douăzeci și șasălea an de serviciu ca referent și consilier eparhial la Arad, voiu avea leafă lunară de 10.470 Lei, din care — după reținerile: curba de sacrificiu și impozite și cotizație la fondul de penziune — voiu primi la mână 5623 Lei lunar, din cari să plătesc globalul după leafa din anul trecut și să-mi țin casa, cu patru copii de liceu și... prestigiul de consilier eparhial al „Dominantei“.

..Iar șoptindu-le aceste, să-i întreb pe frați. Așa, cum vă arătați mai sus, ați înțeles să vedeți Biserica ortodoxă din Ardeal și pe slugitorii ei, în mijlocul atâtor minoritari, bogați în averi proprii bisericești, și totuși, îmbuibați din vistieria sărăcită a statului român, pentru că sunt ajutați de politicieni fără conștiință și de pripirile preoților iscoditori de

„salvare“ ucigătoare de instituții românești și ortodoxe în Ardealul durerilor milenare??

Asociația „A. Șaguna“, negăsind convenită înțelegere, pe care totdeauna a căutat-o la București chiar și fără de statut de organizare generală, poate, va chibzui: cum să ne constituim și noi în minoritari și să ne îndreptăm cu ponoasele, pe viitor, către „Liga Națiunilor“...

Prof. Dr. Gh. Ciuhandu
consilier referent eparhial, Arad.
președ. Asoc. Clerului „A. Șaguna“.

Crâsnicul Iuliu Miloș.

Trăia în orașelul nostru, înainte de războiul numit mondial, un om mărunț la făptură și iut la umblare, pe care adeseori îl întâlneam cu cădelnița în mână și cu câte o carte de rugăciune subsuoară.

Numele lui de botez era: „Iuliu“, cel de familie: „Miloș“.

De întrebai pe aici de „Iuliu Miloș“, nime nu știa să-ți spună ceva referitor la dânsul, pentru că nu era cunoscut decât sub numele poreclitor de: „Ditai Luleaua“.

Porecla aceasta derivă de acolo, că de câte ori era Iuliu Miloș mai vesel, avea obiceiul să zică: „Ditai Luleaua“. „Șuntai Luleaua“.

După informațiunile culese de diaconul episcopesc Teodor Roșca dela persoane vrednice de crezământ, Iuliu Miloș s'a născut în Cliciova, de unde a trecut ca copil la Logoj, învățând aici meseria, sau cum se zicea pe atunci „maistoria“ de păpucar.

După ce sfârșise anii ca „calfă“, deveni „maistor“ și la îndemnul cumnatului său Mitru Humița se mută la Caransebeș, luând în căsătorie pe o oarecare Paulină, de origine din Bocșa-română.

Nefiind căsătoria lui binecuvântată cu copii, crescuseră optsprezece (18) copii săraci de ai altora, între cari și pe unii, cari fuseseră expuși prăpădului. Dovadă, că Iuliu Miloș cu înfățișarea-i simpatice era și bun și milostiv.

Copiii aceștia îi crescuseră fără să primească de undeva vre-un ajutor, la care de altcun nici nu reflecta zicând, că îi va crește cum va vrea Dumnezeu.

Cum Iuliu Miloș era o fire neastâmpărată, nu s'a mulțumit să stea locului, ci își încercă norocul în America. Mănat de dorul de casă însă după doi ani petrecuți în New-York se reîntoarsă, începând să se ocupe peste săptămână de negoțul cu vechituri și intercalat de

colportaj cu gazete, iar Duminica servea mesafirii în ospătăria din loc a lui George Stan.

Cunoscând el rânduelile bisericesti și învățând „glasurile“ încă pe vremea când era în Logoj, fu aplicat în funcțiunea de crâsnic la biserica Sf. George din Caransebeș, unde a servit timp de cinci ani, desvoltând o activitate, care trecea peste cadrele slujbei unui crâsnic, de vremece între altele învăța copiii cântările dela „stea“ și dela „vârcep“.

Iuliu Miloș nu era om de rând, fiindcă pricepea încâtva să și picteze icoane sfinte, ceea ce dovedește că în ființa lui licărea o mică urmă de artist, căci altcum n'ar fi fost în stare să restaureze pictura bisericii din comitatul de aici cu hramul Sf. Ioan Botezătorul.

* * *

Adunând eu cu migală firele, din care vre-un chemat o să țese odată o icoană completă a fazelor de desvoltare ale locului de închinare „Piatra Scrisă“ între alții mi-am adus aminte și de figura agilă a crâsnicului Iuliu Miloș, față de care crâsnic am fi nerecunoscători, dacă nu l-am aprecia așa după cum merită, căci — orice s'ar zice — omul acesta mărunț posedea un spirit de organizare, pe care l-a manifestat îndestul cu prilejul întocmirii rânduelilor celor dintâi litii impunătoare, cari cuprinzând o mulțime de popor credincios din împrejurime, adunat la sediul episcopiei noastre, pelerinau în fiecare an cu 20—25 preoți și cu mulți prapori în frunte în Duminica întâia după Rusalii la „Piatra Scrisă“.

Imediat după preoți pășea Iuliu Miloș — conștiu de rolul ce-l avea la asemenea ocaziuni sărbătorești — cu capul descoperit, cu „saniteț-tolba“ lui la gât, în care păștra medicamente, spirt, vată, pansamente etc., pentru a da primul ajutor pelerinilor, cărora li se făcea rău sau cari sufereau vre-un accident în cursul drumului lung, ce-l făceau pe picioare.

Crâsnicul Iuliu Miloș era acela, care arăta mulțimei credincioșilor calea, pe unde să treacă în fața reședinței episcopesti, dela etajul cărei reședințe bătrânul arhieru Nicolae Popea le împărtășea binecuvântarea.

Ca om va fi avut Iuliu Miloș scaderile lui, dar ceea ce trebuie să-i recunoaștem este, că pe lângă atitudinea sa de organizator avea și însușirea demnă de remarcat, că știa să influențeze masele credincioșilor spre ordine.

Tocmai de aceea era neîntrecut în aranjarea de procesiuni la locuri sfinte, cu care prilej îmbrăca în stihare albe pe copiii de școală cu șfesnicile și ripizile, postându-i în

fruntea pelerinilor, pe cari îi îndruma când spre sfânta mănăstire dela Hodoș-Bodrog, când spre locul dela „Piatra Scrisă“ astfel, că-și câștigase o îndeletnicire desăvârșită prin practică.

Anii din urmă ai vieții i-a consacrat întru toate serviciului bisericii până la 1915, când s'a stâns în vârstă de 60 ani, deplâns de cei 18 copii, pe cari i-a crescut din agoniseala lui cu truda unui adevărat părinte.

* * *

Osteneala depusă de Iuliu Miloș în jurul litiilor, ce-și îndreptau pașii spre „Piatra Scrisă“ a fost urmată de succes, drept aceea pe tabloul, pe care — cum zisei — vre-un chemat îl va proiecta în viitor asupra locului numit „Piatra Scrisă“ nu poate lipsi figura mărunță, dar sprintenă a crâșnicului Iuliu Miloș, care fără exagerare putem zice, că a contribuit după priceperea sa la ridicarea însemnătății locului de pelerinaj „Piatra Scrisă“.

De aceea: Dumnezeu să-l odihnească, căci bisericii bune servicii a făcut.

A. Moaca.

Sectarismul în Banatul-Jugoslav.

de: A. U. D.

Sectarismul în Banat își are obârșia în jumătatea doua a secolului XIX. Mozaicul de națiuni ticluit de interesele istorice și politice ale unei domnii habsburgice, n'a pregetat un moment a disolva pe Români și pe Sârbi, cari erau, — și sunt până azi, — elemente indigene, primul cu o tradiție istorică milenară în această regiune.

Nazarenismul își vâra tentacolele întâiu prin satele din sudul Banatului; în deosebi satele Săn-Mihaiu, Satu-Nou și cele mărginașe se contaminează de secta nazarinenilor.

Influențarea și contactul cu stegarii sectarilor, ce pelerinau prin ținuturile Banatului sudic, nu-l prea luau Români, ci mai întâiu Sârbi, cari de altcum sunt mai avizi după aventuri religioase, iar dela aceștia trecea și la Români, căci doară Sârbi sunt „de o lege cu noi“, — cu Români, zice poporul.

Românul e prea tradiționalist și mai puțin ahtiază după prefaceri ce duc în regiuni spirituale obscure, îmbibate de ficțiuni pietiste.

Pietismul lui Spener n'a prins la Români, căci chiar și misticismul nostru e lipsit de golurile întunecoase ale misticismului slavilor; pietismul Românului e ponderos, clarvăzător și radioactiv.

Totuși molima sectaristă s'a întins și-n satele românești, căci contactul și conviețuirea cu elementul sârbesc n'a putut fi fără oarecari influențe. Satele mixte, româno-sârbo-germane, sau româno-sârbe, formează blocuri compacte în care o minoritate considerabilă își dă întâlnire la un loc, nefăcându-se deosebire de naționalitate. Și cum, de regulă, contingentul de Români e mai puțin numeros decât al celorlalte neamuri, limba românească este evitată, iar Români ascultă în alte graiuri cele oficiate. E primul pas sigur spre desagregare, ce se manifestă la început prin simptome de indiferență națională și sfârșește prin completă asimilare în structura socială și națională a altor neamuri.

Un avertisment pentru preoții din satele mixte, româno-sârbe, trebuie să facem. „Oastea Domnului“ se înfiripă în multe comune, rezultatele sunt mulțumitoare, însă să se supravegheze ca, contactul cu (bogomolăi) bogomolții să fie evitat, deoarece după mentalitatea poporului diferența între cele două direcțiuni religioase e minimă și ralierea, respective fuziunea e posibilă, ceea ce ar putea să treacă pe Români, nu numai în lagărul unei direcțiuni mistic-pietiste, ci aduce chiar pierderea lor. Manifestațiile bogomolților iau aspecte impresionante, au viziuni quasi-taumaturgice, cari nu arareori degenerază în nebunii. Cazuri reale le avem în satele Bavanîște, Trepaia și Doloave.

E posibil ca și „Oastea Domnului“ să eșueze dela doctrina Bisericii. Să fac unele diferențe de către cei trecuți în „Oastea Domnului“, învinuindu-i pe ceilalți credincioși ai Bisericii că ei sunt mai puțin perfecți. De asemenea prin cântările improvizate de către „ostași“ se face oarecare discrepanță în ceea ce privește spiritul tradiționalist al Bisericii ortodoxe și aceasta poate fi o ieșire înspre sectarism. În unele sate preoții au lămurit poporului scopul „Oastei Domnului“, așa că zorile sunt îmbucurătoare. Astfel avem Săn-Mihaiul, Doloavea și Uzdinul.

(Urmează).

Despre suflet.

Precum omul însănătoșat trupește caută din când în când pe doftorul său și-l consultă în privința sănătății, așa cel pornit pe calea vindecării sufletești, va îndrepta pașii către preot, către biserica Domnului său.

Aci va primi tot felul de îndemnuri și îndrumări întremătoare de suflet. Din evangeliile sfinte va culege ca dintr'un pom rodit toate bunătățile. Pilda leproșului samarinean îi va da exemplul *recunoștinței*, pilda vameșului din templu exemplul *smerenicii*, fiul cel pierdut *căința* sufletului; patima și moartea lui Iisus exemplul *iubirii de oameni*, și așa mai departe. Fiecare evanghelie, fiecare *apostol* și în sfârșit fiecare cântare și rugăciune conține câte o frumoasă învățătură ce se îmbie sufletului nostru însetat!

Recunoștința este una din cele mai nobile însușiri ale sufletului creștinesc, podoaba sa cea mai aleasă. Omul care nu dă loc recunoștinței în sufletul său, mai rău este ca animalul, căci acela neavând suflet, nu-i putem cere asemenea lucru. În schimb cât de mulțumiți ne simțim, ori de câteori auzim spunându-se fapte ale recunoștinței. În războiul trecut s'au văzut multe asemenea fapte și acestea numai spre lauda neamului omenesc pot servi. Așa de pildă din prietenie, din dragoste camaraderească unii soldați porneau prin ploaia de gloanțe dușmane cu periclitarea înșaș vieții lor, să caute, să ajute pe tovarășul de armă rănit. Scăpat de moarte un asemenea soldat viața lui întregă a rămas recunoscător salvatorului său! Ba mai mult, găsim exemple când recunoștința, oamenilor merge și mai departe. Intr'un oraș din străinătate (Karlove Vary) s'a făcut un cimitir numai pentru câni. La căpătâiul celui dintâi câne îngropat acolo, pe un semn, stă scris: *pentru credință — recunoștință*. Iată dar câtă recunoștință poate iicăpea în unele suflete, chiar și pentru animalele devotate!

Recunoștința are la temeliiile sale *dragostea*, iar dragostea este virtutea de căpetenie a credinciosului creștin. Despre dragoste scrisu-s'a în altă parte și toți creștinii știm, că orice faptă bună, orice lucru edificător în lume se cimentează la căldura dragostei, căci *dragostea toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le răbdă* (I Cor. XIII, 7), iar când *dragoste nu am, nimic nu sunt* (I Cor. XIII, 2).

Smerenia stă bine creștinului, căci el cunoaște nimicnicia lui în fața puterii necuprinsului Dumnezeu; Mântuitorul Christos i-o arată în faptă și în vorbă și cu exemplul său o pe-

cutuește. Smerenia se leagă strâns cu dragostea, iar cel trufaș n'are nici odată prietenia și dragostea oamenilor. Sufletului îi este virtute de mare preț și trupului deasemenea prețuită. Mântuitorul zicea: *Învățați dela mine că blând sunt și smerit cu inima* (Ioan X, 20); deci *blândețea* — o altă podoabă creștinească — nu-și face loc decât alături cu smerenia. Omul smerit, pios, mai totdeauna are semnele blândeței; omul arțăgos, furios, răsbunător, arată mai mult însușiri animalice. El ne aduce aminte de Cain, care cum știm a fost pedepsit de Dumnezeu!

Cel *blând* este pornit spre pace, spre înțelegere, spre *iertare*. Iertarea descoperă deasemenea o parte frumoasă a sufletului omenesc. Cei vechi nu cunoșteau această virtute și valoarea sa înalt omenească. Ei cereau ochi pentru ochi și dinte pentru dinte. Creștineștile învățături sună însă cu totul altfel. Ștergând pentru totdeauna răsbunarea, acestea cer iubirea chiar a vrăjmașului... *Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blastămă pe voi, faceți bine celor ce vă urăsc pe voi și vă rugați pentru cei ce vă supără. și va gonesc pe voi.* (Matei V, 44). Acestea sunt cuvintele rostite de Iisus pe munte și răspândite pe toată suprafața pământului.

(Urmează)

ȘTIRI

Locale.

A 10-a conferință a extensiunii universitare în orașul nostru a ținut-o Dl profesor *Dr. I. Minea* cu subiectul: *tălmăcirea visurilor*. După o interesantă introducere în care se arată, că descoperirile științifice oricâte și oricât de variate ar fi, nu sunt în măsură să mulțumească pe om, conferențiarul scoate la suprafață importanța sufletului omenesc, care din ce în ce mai mult primește atențiunea lumii învățate. Sufletul este cu neputință a fi definit și a ști unde este localizat. Deajuns că el este. Cu lumea el comunică prin neenumărate căi. Ce-i drept, conștiința are numai cinci căi — cele 5 simțuri — dar cu atât mai multe sunt cele ale inconștiinței. Aci stă și cheia visurilor. Preocuparea pentru visuri și însemnătatea acestora a preocupat destulă lume și în timpul din urmă profesorul Dr. Freud le-a dat o amploare neobicinuită până acum. Visurile sunt de foarte multe feluri. Cele mai interesante sunt visurile profetice. Bineînțeles că explicarea lor în bună parte e dificilă, dar se speră că se va ajunge la tot mai bune și mai complexe rezultate în această privință.

Consistor plenar. Sâmbătă în 21 Februarie a. c. s'a ținut ședință plenară la Consiliul nostru eparhial. Chestiunea mai de seama la ordinea zilei a format-o starea precară la care bugetul anului în curs a adus Biserica noastră și în special centrul eparhial. S'a recunoscut necesitatea ca întrucât Înalțul Guvern nu va aprecia demersurile făcute din partea Metropoliei noastre, dând sprijinul material recerut, pentru evitarea deșorganizării centrului eparhiei, să se ia refugiu la colectă publică în eparhie.

Desmințire. Față de știrea apărută în unele ziare, că alegerea de protopresbiter al Logoșului a Prea On. Domn Protopresbiter consilier-referent eparhial Romul G. Ancușa ar fi fost anulată de Consistorul metropolitan din Sibiu, ținem ca pe această cale să răspundem, desmințind această știre fantezistă și lipsită de temelie.

Darul Băncii Poporale. În ședința sa de Joi, 26 Februarie a. c., adunarea generală a Băncii Poporale din Loc, a votat, pe seama locului de pelerinaj „Piatra Scrisă” frumoasa sumă de 10.000 Lei.

BIBLIOGRAFIE

A. D. Xenopol: Istoria Românilor din Dacia Traiană. Ed. III-a, editura „Cartea Românească” București. Cea mai de seamă lucrare de editură ce a apărut dela războiul încoace în România, opera întregă cuprinzând circa 5000 pagini și 500 figuri, hărți, manuscrise, etc. Prețul seriei complete, broșată e de Lei 2280. Ediție de lux, legată în piele și pânză în 7 volume costă Lei 5000.

Ppresb. Dr. Ștefan Cioroianu: Un trup și un suflet. Această carte de 90 pagini conține 40 de predici la cununii. În ele autorul, după o îndelungată experiență pastorală, ne înfățișează o mulțime de învățături creștinești și părintești, pe cari păstorii de suflete e conștient ca să le împărtășească tinerilor miri cu ocazia cununiei. Predicile se disting printr'un stil clar, corect și viu. Merită dar, cu dreptul, să figureze în biblioteca fiecărui preot ortodox, servindu-i un bogat material de consultare.

Prețul Lei 60, plus porto rec. 12.

Preot Iconom Ion Mălăescu: Semiuțe creștine sădite în ogorul românesc. Cuprinde cuvântări despre biserică și folosul cultului divin, la întemeierea de biserici și școli primare, la deschiderea de conferințe pastorale și școlare, la sfințiri de biserică, la instalări de preoți, comemorări ale eroilor, la sfințiri de steaguri etc. etc. Prețul 125 Lei exemplarul: de vânzare la autor, str. T. Vladimirescu Tg. Jiu.

Judecătoria rurală Teregova inst. c. f.

No. 232/1931 c. f.

Extras din Publicațiune de licitație și condițiunile de licitație.

În cauza de executare pornită de urmăritoarea Banca Poporală S. A. din Caransebeș contra urmăritoării, Judecătoria ordonă licitațiunea execuțională asupra a 1/2 din imobilul c. f. a comunei Teregova din circumscripția Judecătoriei rurale Teregova No. pag. 5228 n. t. 240 la luncă de 273 stj. p. în preț de strigare de 2000 lei și porțiunea de 1/2 parte a lui Gheorghe Novac din parcelele fără No. top. Criva de 253 stj. p. cu casa No. 791 b. în valoare de 200 lei. Pentru încasarea creanței de 15000 lei capital interese cu 12% dela 15 Iulie 1929, spese de proces și de executare de 5094 lei fixate până acum spese de 565 lei fixate acum pentru cererea de licitațiune; precum și pentru încasarea creanței de 50000 lei capital și accesorii a Băncii Comerțului S. A. Logoș de 10233 lei a lui Anton Marschal din Teregova și de 3100 lei a lui Toma Finz din Caransebeș și 2000 lei și acces. pentru Dr. Antoniu Marchescu declarați de aderenți.

Fixează termenul pentru ținerea licitațiunii pe ziua de **16 Mai 1931 oara 9** la instanța cf. Teregova.

Condițiunile de licitație se stabilesc după cum urmează:

1. Imobilele supuse la licitație nu pot fi vândute cu un preț mai mic de două treimi din prețul strigării.
2. Cei cari voesc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc drept garanție 10% din prețul strigării în numerar sau în efecte de cauză socotite pe cursul fixat ori să predeie aceluiași delegat chitanța de depozitarea judecătorească prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație.

Teregova la 10 Februarie 1931.

A. Comoroșan m. p. jud. **Ioan Bica** m. p. dir. cf.

pentru conformitate:

I. Bica director de cf.

Corpul Portăreilor, Tribunalul Caransebeș.

Nr 596 Port. 1927.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul Portărel de pe lângă Tribunalul Caransebeș, în baza art. 102 din Legea LX. din 1881 și în baza art. 19 din legea 1908 prin aceasta public, că în urma deciziei Judecătoriei mixte din Caransebeș de sub Nr. 730/1926 efectuându-se execuțiunea la 24 August 1927 în favorul urmăritoării Ioan Bălc din Caransebeș reprez. prin avocatul Dr. Ernest Halle domiciliat în Caransebeș pentru suma de 4345 Lei — bani capital și acces. mobilele sequestrate și suprasequestrate cari s'au prețuit în 20.000 Lei și anume: un cazan de aramă complet se vor vinde prin licitație publică. Deci în urma deciziei Judecătoriei mixte din Caransebeș de sub Nr. 5216/1927 G. pentru încasarea creanței de 4356 Lei capital cu 12% interese din 22 Februarie 1926 și spesele de 2256 Lei 25 b. stăvuite până în prezent, se fixează termenul de licitație pe ziua de **17 Martie 1931 la orele 10 a. m. în comuna Marga la locuința urmăritoării și toți aceia, cari au voie a cumpăra sunt invitați cu aceea observare, că mobilele menționate mai sus, în baza art. 107, 108 din legea LX. din 1881 se vor vinde celor cari vor oferi mai mult pe lângă solvirea în bani gata și în caz necesar și sub prețul de strigare.**

Intrucât mobilele supuse licitației s'au mai sequestrat și înainte și după această fixare de licitație și din partea altor creditori și aceștia au drepturi câștigate de acoperire asupra licitației în baza art. 120 a legii LX. din 1881 deci se va efectua și în favorul acestora.

Caransebeș, la 18 Februarie 1931.

Portărel, **Radulescu**

Corpul Portăreilor Tribunalului Caransebeș.

Nr. 435 Port. 1930.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul Portărel de pe lângă Tribunalul Caransebeș în baza art. 102 din legea LX din 1881 și în baza art. 19 din legea 1908 prin aceasta public, că în urma decisului Judecătoriei mixte din Caransebeș de sub Nr. 7931/1929 efectuându-se execuțiunea la 17 Iulie 1930 în favorul următorului Prima cassă de păstrare reprez. prin avocatul Dr. Ernest Halle domiciliat în Caransebeș pentru suma de 8000 Lei — bani capital și accessorii mobilele sechestrate cari s'au prețuit în 6800 Lei și anume: o vacă galbenă de 4 ani și șease oi albe de 3-4 ani se vor vinde prin licitație publică. Deci în urma decisului Judecătoriei mixte din Caransebeș de sub Nr. 4363/1930 G. pentru încasarea creanței de 8000 Lei — bani capital cu 15½% interese din 5 August 1929 și spesele de 3464 Lei — bani staverite până în prezent, se fixează termenul de licitație **pe ziua de 18 Martie 1931 la orele 1 p. m. în comuna Cornea la locuința urmăriților** și toți aceia, cari au voie a cumpăra sunt invitați cu acea observare, că mobilele menționate mai sus, în baza art. 107, 108 din legea LX din 1881 se vor vinde celor cari vor oferi mai mult pe lângă solvirca în bani gata și în caz necesar și sub prețul de strigare.

Intrucât mobilele supuse licitației s'au mai sechestrat și înainte și după această fixare de licitație și din partea altor creditori și aceștia au drepturi câștigate de acoperire asupra licitației, în baza art. 120 a legii LX din 1881, deci se va efectua și în favorul acestora.

Caransebeș, la 18 Februarie 1931.

Șef Portărel Radulescu

Corpul Portăreilor, Tribunalul Caransebeș

Nr. Port. 517 1929.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul Portărel de pe lângă Tribunalul Caransebeș în baza art. 102 din legea LX din 1881 și în baza art. 19 din legea 1908 prin aceasta public, că în urma decisului Judecătoriei mixte din Caransebeș de sub Nr. 157/1929 efectuându-se execuțiunea la 3 Iulie 1929 în favorul următoarei Prima cassă de păstrare din Caransebeș reprezentată prin avocatul Dr. Ernest Halle domiciliat în Caransebeș pentru suma de 9800 Lei — bani capital și acces. mobilele sechestrare și suprasedestrare cari s'au prețuit în 12.400 Lei — bani și anume: 15 oi, doi boi galbeni la urmăritul II. 13 oi albe se vor vinde prin licitație publică. Deci în urma decisului Judecătoriei mixte din Caransebeș de sub Nr. 5868/1929 G. pentru încasarea creanței de 9800 Lei — bani capital cu 12% interese din 25 Noemvrie 1928 și spesele de 3034 Lei 50 bani staverite până în prezent, se fixează termenul de licitație **pe ziua de 18 Martie 1931 la orele 10 a. m. în comuna Cuptoare la locuința urmăriților** și toți aceia cari au voie de a cumpăra, sunt invitați cu acea observare, că mobilele menționate mai sus în baza art. 107, 108, din legea LX din 1881 se vor vinde celor cari vor oferi mai mult pe lângă sol-

virea în bani gata și în caz necesar și sub prețul de strigare.

Intrucât mobilele supuse licitației s'au mai sechestrat și înainte și după această fixare de licitație și din partea altor creditori și aceștia au drepturi câștigate de acoperire asupra licitației, în baza art. 120 a Legii LX din 1881, deci se va efectua și în favorul acestora.

Caransebeș, la 18 Februarie 1931.

Șef Portărel Radulescu

Judecătoria rurală Teregova inst. c. f.

Nr. 231/1931 c. f.

Extras din publicațiune de licitațiune cu condițiile de licitație.

În cauza de executare pornită de urmăritoarea Banca Poporală din Caransebeș contra urmăritului Mihai Dobre din Teregova la cererea urmăritoarei, Judecătoria ordonă licitațiunea execuțională asupra 1/2 parte din imobilului înscris în c. f. a comunei Teregova, din circumscripția judecătoriei rurale Teregova Nr. 3737, porțiunea următorului din parcela Nr. top. 458, Copaci grădină în valoare de 2000 Lei și din Intravilan de 300 stj. p. în valoare de 90000 Lei, pentru încasarea creanței de 8000 Lei capital și interese de 12% dela 15 Septemvrie 1927, spese de proces și de executare de 3819 Lei fixate până acum spese de 288 Lei fixate acum pentru cererea de licitațiune precum și pentru încasarea creanței.

Fixează termenul pentru ținerea licitațiunei pe ziua de **14 Mai 1931 ora 9 a. m.** în localul instanței c. f. Teregova, condițiunile de licitație se stabilesc după cum urmează:

1. Imobilele supuse la licitație nu pot fi vândute cu un preț mai mic din prețul strigării.

2. Cei cari voiesc să liciteze sunt datori se depoziteze la delegatul judecătoresc drept garanție 10% din prețul strigării în numerar sau în efecte de cauție, ori se predea aceluiași delegat chitanța de depozitarea judecătorească prealabilă a garanției, și se semneze condițiunile de licitație.

Teregova la 30 Ianuarie 1931.

A. Comoroșan m. p.
judecătorIoan Bica m. p.
director de c. f.

Pentru conformitate

I. Bica director de c. f.

**Tipografia și Librăria Diecezană
Caransebeș.**

Este înzestrată și bineasortată cu tot felul de cărți românești literare și științifice, requizite școlare și de birou.

Execută tot soiul de lucrări tipografice în cel mai scurt timp pe lângă prețuri convenabile.

Legătorie proprie.

„MEHADIA“ CASSĂ DE PĂSTRARE SOCIETATE PE ACȚII IN MEHADIA**Convocare.**

Domnii acționari ai casei de păstrare „Mehadia“, societate pe acții, sunt invitați cu tot respectul a participa la a

XXVI-a adunare generală ordinară,

ce se va ține la 18 Martie 1931 la orele 10 a. m. în localul institutului cu următoarea

Ordine de zi:

1. Alegerea a 2 membri pentru autentificarea protocolului.
2. Raportul direcțiunii despre rezultatul anului de gestiune 1930, prezentarea bilanțului, raportul comitetului de supraveghiere și darea absolutului, propunerea direcțiunii și a comitetului de supraveghiere referitor la împărțirea profitului pe anul de gestiune 1930.
3. Alegerea a 1 membru în direcțiune conf. § 16 și a unui membru conf. § 56 din statute.
4. Alegerea membrilor în comitet.
5. Propuneri.

Direcțiunea.

Pentru a putea exercita dreptul de votare, fiecare acționar trebuie să depună la institut acția sa dimpreună cu cupoanele până la 15 Martie 1931, ora 10 a. m.

ACTIVA		CONTUL BILANȚ PRO 31 DECEMBRIE 1930		PASIVA	
Casa în numerar	107.730 56	Capital social	200.000 —		
Cambii	5,471.480 —	Fond de rezerve general	151.866 61		
Realități: Edificiul institutului	9.090 50	Fond pentru dubioase	210.000 89		
Efecte	7.000 —	Fond de binefacere	15.000 —		
Casa de păstrare post.	1.233 84	Depuneri spre fructificare	5,180.931 98		
Mobilier	283 50	Dividende neridicate	3.222 —		
Deposit	417.433 —	Interese transitorii	140.000 —		
Debitori	2.632 —	Creditori	15.000 —		
		<i>Profit curat</i>	100.862 42		
	6,016.883 40		6,016.883 40		

PERDERE		CONTUL PERDERE & PROFIT PRO 31 DECEMBRIE 1930		PROFIT	
Interese depuneri	548.859 80	Interese Scont	549.933 —		
Dare interese depuneri	64.746 —	Interese efecte	18.333 —		
Impozite	149.188 —	Provisiuni	667.742 —		
Salare	348.000 —	Chirie	11.500 —		
Spese diverse	36.568 —	Venite diverse	716 22		
<i>Profit curat</i>	100.862 42				
	1,248.224 22		1,248.224 22		

Mehadia, 31 Decembrie 1930.

Martin Cincheza s. s.
director.

Simion Popescu s. s.
contabil.

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE :

George Popescu s. s.
președinte.

Ilie Ion s. s.

Ienachie Cena s. s.

Gligorie Popescu s. s.

Iosif Capușa s. s.

Martin Cincheza s. s.

Michail Grecu s. s.

COMITETUL DE SUPRAVEGHIERE :

Subsemnatul comitet de supraveghiere examinând conturile prezente, le-am aflat în ordine și conșoanță cu registrele institutului.

Nicolae Hiclean s. s.

Sannailă Vladucean s. s.

Iosif Tăpeneag s. s.

Iosif Rittersporn s. s.

Ion Blidariu s. s.

